

Liittousko

”On selvää, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain avulla, sillä vanhurskas elää uskosta.” (Gal. 3:11, RK 2012.)

Avaintekstit:

Gal. 6:14;
Room. 6:23;
1. Joh. 5:11, 13;
Room. 4:1-7;
3. Moos. 7:18, RK 2012/VKR;
3. Moos. 17:1-4;
Room. 5:1.

Noin seitsemän vuosisataa ennen Kristusta runoilija Homeros kirjoitti *Odysseian*, kertomuksen suuresta soturista, Odysseuksesta, joka valloitettuaan Troijan kaupungin Troijan sodassa lähti 10 vuotta kestäväälle kotimatkalle Ithakaan. Matka kesti niin pitkään, koska Odysseus joutui myrskyihin ja haaksirikoihin, kohtasi kapinoita, hirviöitä ja muita esteitä, joiden vuoksi hän ei päässyt päämääräänsä. Lopulta päätettyään, että Odysseus oli kärsinyt tarpeeksi, jumalat suostuivat sallimaan uupuneen soturin palata kotiinsa ja perheensä luo. Hänen kokemansa koettelemukset olivat heidän mielestään riittävä sovitus hänen tekemistään virheistä.

Eräässä mielessä olemme kuin Odysseus: pitkällä matkalla kotiin. Ratkaiseva ero on kuitenkin siinä, että toisin kuin hän, me emme voi koskaan ”kärsiä tarpeeksi” ansaitaksemme oikeuden palata kotiin. Välimatka taivaan ja maan välillä on liian suuri, että me voisimme sovittaa virheemme. Jos pääsemme kotiin, se tapahtuu ainoastaan Jumalan armosta.

Viikon aihe yhdellä silmäyksellä: Miksi pelastuksen on oltava lahja? Miksi vain joku Jumalan kanssa yhdenvertainen voi lunastaa meidät? Mikä tekee Abrahamista niin hyvän uskon edustajan? Mitä tarkoitetaan sillä, että meidät ”katsotaan” tai ”luetaan” vanhurskaiksi? Miten voimme ottaa omaksemme ristissä saamamme lupaukset ja toivon?

19.6. Maailman pakolaisten päivä

19.6. Naistyön teemapäivä

Tämä tutkistelu on sapatiksi 19.6.2021

KATSAUS GOL- GATALLE

”Kun saadaan ihmiset täydellisemmin käsittämään sen suuren uhrin arvoa, minkä taivaan Majesteetti antoi kuollessaan ihmisen sijasta, silloin pelastussuunnitelma tulee korotetuksi, ja välähdykset Golgatalta tulevat herättämään herkkiä, pyhiä ja elähyttäviä mielenliikutuksia kristityn sydämessä. Hänen sydäimestään ja huuliltaan kohoaa ylistys Jumalalle ja Karitsalle. Ylpeys ja omahyväisyys ei voi saada jalansijaa sellaisessa sydämessä, jossa Golgatan tapahtumat säilytetään tuoreina. – – Kaikki maailman rikkauudet eivät riittäisi lunastamaan ainoatakaan hukkuvaa sielua. Kuka voi mitata Kristuksen tuntemaa rakkautta kadonnutta maailmaa kohtaan Hänen riippuessaan ristillä ja kärsiessään rikollisten ihmisten syntien vuoksi? Se rakkaus oli mittaamaton, ääretön.

Kristus on osoittanut, että Hänen rakkautensa oli kuolemaa väkevämpi. Hän oli toteuttamaisillaan ihmiskunnan pelastusta, ja vaikka Hän sai käydä mitä hirvittäväntä taistelua pimeyden voimia vastaan, Hänen rakkautensa vain suureni. Hän sai kestää senkin, että Isän kasvot kätkeytyivät Häneltä, kunnes se sai Hänet sielunsa tuskasta huudahtamaan: ’Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?’ – – Ihmisen lunastushinta oli maksettu silloin, kun Hän sielunsa viimeisessä kamppailussa lausui nuo siunatut sanat, mitkä tuntuivat kajahtavan halki koko luomakunnan: ’Se on täytetty.’

Monet kristityiksi tunnustautuvat kiintyvät maailmallisiin yrityksiin, ja he innostuvat uusiin ja kiihottaviin huvituksiin, samalla kun he ovat kylmäkiskoisia, ikään kuin jäätyneitä Jumalan asialle. Mutta tämä on aihe, joka on kyllin tärkeä herättääkseen mielenkiintosi, sinä poloinen tunnustus kristitty. Iankaikkiset edut ovat tässä vaakalaudalla. On syntiä olla rauhallinen ja välinpitämätön tämän aiheen suhteen. Golgatan tapahtumat liikuttavat syvimpiä tunteitamme. – – Kristuksen, joka oli niin ylevä ja viaton, piti kärsiä sellainen tuskallinen kuolema ja kantaa maailman syntien taakka. Se on asia, mihin emme ajatuksissamme emmekä mielikuvituksessamme milloinkaan pääse täydellisesti tunkeutumaan, niin että voisimme käsittää niin ihmeellisen rakkauden pituuden, leveyden, korkeuden ja syvyyden. Vapahtajan verrattoman rakkauden mietiskelyn pitäisi vallata ja täyttää mielemme, liikuttaa ja sulattaa sieluumme, puhdistaa ja kohottaa tunteitamme ja muuttaa täydellisesti luonteesimme.” (1Ta 215-216.)

Lue Gal. 6:14 ja kysy itseltäsi, miten voit riemuita Kristuksen rististä.

LIITTO JA UHRI

**”Tiedättehän, ettei teitä ole lunastettu isiltä perimäs-
tänne tyhjänpäiväisestä elämästä millään katoavalla
tavaralla, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, tuon
virheettömän ja tahrattoman karitsan, kalliilla verel-
lä.” (1. Piet. 1:18, 19.)**

**Mitä Pietari tarkoittaa sanoessaan, että meidät on lu-
nastettu?**

Kun Pietari puhuu Kristuksen sovituskuolemasta ristillä, aja-
tus ”lunasta” tai ”hinnasta”, johon hän viittaa, tuo mieleen
muinaisen tavan vapauttaa orja sitten, kun hänestä oli mak-
settu tietty hinta (maksajana toimi usein joku sukulainen).
Kristus lunasti meidät synnin orjuudesta ja sen lopullisesta
hedelmästä, joka on kuolema, mutta hän teki sen ”kalliilla ve-
rellään”, vapaaehtoisella sijaiskuolemallaan Golgatalla. Täs-
sä on kaikkien liittojen perusta; ilman tätä liitto olisi tyhjä
ja mitätön, koska Jumala ei olisi voinut oikeudenmukaisesti
täyttää osuuttaan sopimuksesta, joka on ikuisen elämän lah-
ja kaikille niille, jotka uskovat.

**Etsi seuraavat jakeet: Room. 6:23; 1. Joh. 5:11, 13.
Mikä yhteinen sanoma jakeissa on?**

Meillä on lupaus ikuisesta elämästä, koska yksin Jeesus pystyi
korjaamaan murtuman, jonka tähden alun alkaen menetim-
me ikuisen elämän. Miten? Luoja yksin vanhurskaudessaan ja
äärettömässä arvossaan saattoi peruuttaa velan, joka meil-
lä oli rikotun lain tähden. Näin laaja oli murtuma, jonka synty
oli aiheuttanut. Mitä ajattelisimme Jumalan ikuisesta moraa-
lilaista, jos joku rajallinen, aikaan sidottu ja luotu olento voi-
si hyvittää sitä vastaan tehdyt rikokset? Vain Jumalan ver-
tainen, jossa elämä oli itsessään ikuisena, keneltäkään lai-
naamattomana tai saatuna ominaisuutena, saattoi maksaa
lunnaat, jotka vaadittiin vapauttamaan meidät lain meille
langettamasta velasta. Näin kaikki liittolupaukset täyttyvät;
näin meillä on lupaus ikuisesta elämästä, jo nyt; näin meidät
on lunastettu synnistä ja kuolemasta.

**Lapsi tuhoaa miljoonien arvoisen taulun. Vanhemmat
eivät pysty sitä korvaamaan. Vertaa tätä syntivelkaan.**

**ABRAHAMIN
USKO,
OSA 1**

"Abram uskoi Herran lupaukseen, ja Herra katsoi hänet vanhurskaaksi." (1. Moos. 15:6.)

Tämä jae on yksi Raamatun syvällisimpiä. Se tuo esiin raamatullisen uskonnon keskeisen totuuden: vanhurskauttaminen tapahtuu yksin uskon kautta. Tämä kerrottiin siis jo kauan ennen kuin Paavali kirjoitti asiasta Roomalaiskirjeessään, mikä auttaa todistamaan sen, että Eedenistä lähtien pelastus on aina tullut samalla tavalla.

Jakeen välitön asiayhteys auttaa meitä ymmärtämään, kuinka suurta Abram in usko oli, kun hän uskoi Jumalan lupamaan poikaan, vaikka kaikki fyysinen todistusaineisto viittasi siihen, että lupaus oli mahdoton. Tämä on uskoa, jossa tajutaan oma täydellinen avuttomuus; uskoa, joka vaatii itsensä luovuttamista kokonaan; uskoa, joka vaatii täyttä antautumista Herran alaisuuteen; uskoa, joka johtaa kuuliaisuuteen. Tällaista oli Abram in usko, joka katsottiin hänelle vanhurskaudeksi.

Miksi Raamatussa sanotaan, että usko "katsottiin" tai "luettiin" Abramille vanhurskaudeksi? Oliko hän itsessään vanhurskas kuten Jumala? Mitä sellaista Abram teki pian sen jälkeen, kun Jumala oli katsonut hänet vanhurskaaksi, mikä auttaa meitä ymmärtämään, miksi hänet nimenomaan luettiin vanhurskaaksi sen sijaan, että hän olisi ollut vanhurskas itsessään?

Olkoonkin, että Abram osoitti elämässään uskoa ja kuuliaisuutta, kyse ei ollut täydellisestä uskosta ja kuuliaisuudesta. Toisinaan hän osoitti heikkoutta molemmissa. (Kuulostaako tutulta?) Ratkaisevaa on siis tämä: vanhurskaus, joka pelastaa meidät, on *hyväksemme luettua* vanhurskautta. Meidät julistetaan vanhurskaiksi Jumalan silmissä vioistamme huolimatta; taivaan Jumala katsoo meidät vanhurskaiksi, vaikka emme sitä ole. Näin hän toimi Abram in kanssa, ja näin hän toimii kaikkien kanssa, jotka lähestyvät häntä Abraham in uskossa (Room. 4:16).

Lue Room. 4:1-7. Katso, missä yhteydessä Paavali lainaa 1. Moos. 15:6. Pohdiskele rukoillen jakeita ja kirjoita ylös omin sanoin, mitä ne puhuvat sinulle.

ABRAHAMIN USKO, OSA 2

Jos katsomme jälleen 1. Moos. 15:6, huomaamme, että eri suomennoksissa heprean sana *hāsav* on käännetty eri sanoilla: "katsoi" tai "luki" (RK 2012/VKR).

Samaa sanaa käytetään muissakin Mooseksen kirjoissa. Ihminen tai asia "katsotaan" tai "luetaan" joksikin sellaiseksi, mitä hän tai se ei oikeasti ole. Esimerkiksi 1. Moos. 31:15 Raakel ja Lea vakuuttavat, että heidän isänsä *piti* heitä vieraina (*hāsav*, RK 2012/VKR), vaikka he olivat hänen tyttäriään. Leeviläisten palauttamat kymmenykset katsottiin puimatantereen anniksi, vaikka kymmenykset eivät selvästikään olleet viljaa (4. Moos. 18:27, 30, RK 2012).

Miten ajatus tällaisesta katsomisesta/lukemisesta ilmaistaan uhrien yhteydessä? (3. Moos. 7:18, RK 2012/VKR; 3. Moos. 17:1-4.)

Jos yhteysuhria ei syöty kolmanteen päivään mennessä, sen arvo menetettiin, eikä sitä enää luettu (hepr. *hāsav*; 3. Moos. 7:18, RK 2012/VKR) uhrinantajan hyväksi. 3. Moos. 7:18 puhuu tilanteesta, jossa uhri luetaan syntisen hyväksi (vrt. 3. Moos. 17:1-4), ja hän voi tämän jälkeen seistä Jumalan edessä vanhurskaana. Jumala lukee syntisen vanhurskaaksi, vaikka yksilö itsessään ei sitä oikeasti olekaan.

Pohdi sitä ihmeellistä totuutta, että meidät vioistamme huolimatta voidaan katsoa tai lukea vanhurskaiksi Jumalan silmissä. Mitä ymmärrät tämän tarkoittavan?

Uskosta vanhurskauttamisen ydin on tämä suuri totuus: meidät julistetaan vanhurskaiksi ei omien tekojemme perusteella vaan ainoastaan siksi, että uskomme siihen, mitä Kristus on tehnyt puolestamme. Uskomme ei ole kuitenkaan se, mikä tekee meistä vanhurskaita; usko on pikemminkin keino, jolla saamme vanhurskauden lahjan. Tässä on lyhyesti ja ytimekkäästi koko kristinuskon kauneus, salaisuus ja kunnia. Kaikki se, mitä kristittyinä ja Kristuksen seuraajina uskomme, juontaa juurensa tähän ihmeelliseen käsitteeseen uskon kautta vanhurskauttamisesta. Uskon kautta meidät katsotaan vanhurskaiksi Jumalan silmissä. Kaiken sen, mitä tästä seuraa – kuuliaisuus, pyhitys, pyhyys, luonteenkehitys, rakkaus – tulisi pohjautua tälle keskeiselle totuudelle.

LUPAUSTEN VARASSA LEPÄÄMI- NEN

Kuuluisasta kardinaali Bellarminosta, suuresta katolilaisesta kristinuskon puolustajasta, joka taisteli koko ikänsä sitä vastaan, että hyväksemme luettu vanhurskaus tulee yksin uskosta, kerrotaan seuraavaa tarinaa. Bellarminon maatessa kuolinvuoteellaan hänelle tuotiin krusifikseja ja hänele tarjottiin pyhien ansioita, jotta hän saisi rauhan ennen kuolemaansa. Bellarmino sanoi kuitenkin: ”Viekää nuo pois. Mielestäni on turvallisempaa luottaa Kristuksen ansioihin.”

Lähestyessään elämänsä loppua monet katsovat taakseen ja näkevät, kuinka turhia ja hyödyttömiä heidän tekonsa ja ansionsa ovat. Ei niillä ansaita pelastusta pyhän Jumalan edessä. He tajuaavat, kuinka paljon he tarvitsevat Kristuksen vanhurskautta.

Hyvä uutinen on se, että meidän ei tarvitse odottaa lähestyvää kuolemaa saadaksemme varmuutta Herrassa. Koko liitto perustuu Jumalan varmoihin lupauksiin tässä ja nyt. Lupaukset ovat käytössämme välittömästi – lupaukset, jotka voivat tehdä elämästämme paremman jo nyt.

Etsi seuraavat jakeet ja vastaa niihin liittyviin kysymyksiin siitä näkökulmasta, miten voit säilyttää, kehittää ja vahvistaa liittosuhdettasi Jumalan kanssa.

Ps. 34:9 (Miten voit maistaa Jumalan hyvyyttä?)

Matt. 11:30 (Mikä siinä, mitä Kristus on tehnyt hyväksemme, tekee ikeestä hyvän kantaa?)

Room. 5:1 (Miten vanhurskauttaminen liittyy rauhaan?)

Fil. 2:7, 8 (Mitä olet saanut omaksesi Kristuksen alentumisen ansiosta?)

Tutki rukoillen elämääsi ja kysy itseltäsi, mitä sellaisia asioita teen, jotka vahvistavat suhdettani Jumalaan, ja mitä sellaisia, jotka heikentävät sitä? Mitä muutoksia minun pitäisi tehdä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: "Hän [syntinen] voi saada vanhurskauden omakseen vain uskon kautta. Uskossa hän voi tuoda Jumalalle Kristuksen ansiot, ja Herra laskee Poikansa kuuliaisuuden syntisen hyväksi. Kristuksen vanhurskaus hyväksytään ihmisen epäonnistumisen tilalle, ja Jumala ottaa vastaan, antaa anteeksi ja vanhurskauttaa katuvan uskovan ja kohtelee häntä kuin hän olisi vanhurskas, ja rakastaa häntä kuten omaa Poikaansa. Näin usko luetaan vanhurskaudeksi." (1SM 367.)

"Kun me katumuksessa ja uskossa hyväksymme Kristuksen Pelastajaksemme, Herra antaa syntimme anteeksi, ja hän peruuttaa rangaistuksen, joka oli määrätty meille lain rikkomisesta. Näin syntinen seisoo Jumalan edessä vanhurskaana; hän saa taivaan suosion ja Hengen välityksellä hänellä on yhteys Isään ja Poikaan.

Sitten on vielä yksi työ, joka pitää saattaa päätökseen, ja se on luonteeltaan asteittain etenevää. Sielun tulee pyhitettyä totuudessa. Myös tämä saavutetaan uskon kautta, sillä vain Kristuksen armo, jonka me saamme uskossa, voi muuttaa luonnettamme." (3SM 191.)

Keskustelunaiheita:

1. Mikä ero on elävällä ja kuolleella uskolla? (Jaak. 2:17, 18.) Miten Paavali kuvailee elävää uskoa? (Room. 16:26.) Mikä on avainsana, joka auttaa paljastamaan, mitä usko pitää sisälleen?

2. Miten vastaat seuraavaan väitteeseen (joka on tietyllä tapaa looginen): jos me pelastumme ainoastaan meille hyväksi luetun vanhurskauden kautta emmekä meissä itsessämme olevan vanhurskauden kautta, eihän silloin ole väliä, mitä teemme tai miten käyttydymme?

3. "Meidän hyväksyntämme Jumalan silmissä on varma ainoastaan hänen rakkaan Poikansa kautta, ja hyvät teot ovat vain seurausta hänen synnit anteeksi antavasta rakkaudesta. Hyvät teot eivät tuo meille mitään ansiota, eikä meille ole annettu oikeutta niiden kautta vaatia jonkinlaista osuutta pelastukseemme. - - Hän [uskova] ei voi esittää hyviä töitään anomuksena pelastukseen." (3SM 199.) Pitäen tämän Ellen Whiten lainauksen mielessä, miksi hyvät teot ovat kuitenkin niin keskeinen osa kristillistä elämää?